

Mutionu pühadepidu

Elas metsas mutionu
keset kuuski noori, vanu.
Kadakpõõsa juure all
eluruum tal sügaval.

Paistis juba päike ere,
pääsis lumest samblapere,
välja puges putukas,
tiibu triikis liblikas.

Liginesid kevadpühad.
Laines põllud, laines luhad.
Mutiperes kibe töö –
pühad käes on üle öö.

Onu ise jooksis poodi,
ostis pärmi seitse loodi,
hakkas õlut pruulima,
tädi sai voolima.

Lapsed keetsid mune hooga
ja veel mõnda muudki rooga,
vanaemal süldipott
podises kui vähikott.

Kui siis algas kallis püha –
laual kannus õlu viha,
süldikause rida pikk,
vorstirõngas kõverik.

Tuli kokku külalisi
karvaseid ja sulelisi –
lendas vares, harakas,
kull ja kaaren nupukas;

vantsis uhkelt karuhärä,
veeres siili okaskera,
jänese nudisabaga,
orav kikkiskõrvaga;

joostes tuli väle põder,
hiljaks jäi veel reinuvader.
Siis kõik lauda istusid,
pidurooge maitseid.

Karu imes mesikooki,
jänese rüüpas õllejooki,
vares mune krõbistas,
harak sülti lobistas.

Põder limpsis õunasuppi,
orav närís vorstijuppi,
kaarnal kapsapirukas,
kullil lihaviilukas.

Aeti juttu, tehti nalju,
lauldi, joodi õlut palju, –
Uimane ju karu pea,
teisedki ei piiri pea.

Jänese tantsis, õlletujus
siili käpa peale vajus.
Siilikene kiljatas –
linnupere ehmatas.

“Mis sa kilkad, nõelakera!”
tõstis kuri kaaren kära.
– Ole vait, va pigilind,
siin ei keegi karda sind. –

Riiu sekka segas karu, –
joobnult pole kelgi aru,
näitas hambaid rebane,
puskles põder vagane.

Mutirahva raskeks mureks
riid läks viimaks väga suureks,
kaused, tassid lendasid,
kisklejad vaid undasid.

Kui siis viimaks lõppes tüli,
siili kasuk lõhki oli,
karul katki kistud vest,
reimul kadund kõrvalest.

Harakal ei olnud saba,
jänese otsis karku taga,
kaaren paistes nokaga,
põder jäigi lonkama.